

Bart Moeyaert

Broere

De oudste, de stilste, de echtste,
de verste, de liefste, de snelste,
en ik

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2010

De koning is geweest

De koning was geweest. Lang had hij niet kunnen blijven, want de koningin had zitten wachten in de auto, maar ik moest vele groeten van de majesteit hebben, en hij wenste me nog vele jaren in de gloria.

‘Heeft hij dan voor me gezongen?’ vroeg ik, rechtop in bed.

‘Mja,’ zeiden mijn broers.

‘Mnee,’ zei onze vader.

‘Mja, nee, eigenlijk niet,’ zei onze moeder. ‘Hij had geen tijd, anders had hij wel gezongen.’

‘In het Frans,’ zei mijn ene broer. ‘Want dat kan hij het best, dat kun je aan hem horen.’

Ze begonnen prompt in het Frans voor me te zingen, mijn broers en onze moeder en vader. Ze probeerden als de koning te klinken, kwamen dichterbij mijn bed heen staan, en bogen zich voorover, zodat ik het een beetje benauwd kreeg.

‘Gelukkige verjaardag!’ riepen ze tenslotte, maar dan met de tongval van de koning, en bij het juichen plukten ze me van mijn matras, en gooiden me omhoog, en nog eens, en nog eens, zeven keer, ik was allang blij dat ik geen acht werd.

Daarna lieten ze me uithijgen.

Tegen de tijd dat ik mijn adem terug had, was het pas echt tot me doorgedrongen dat de koning bij ons was langsgeweest.

‘Niet te geloven,’ zei ik.

‘Ja, ongelooflijk,’ zeiden mijn broers, zoals de koning het zou zeggen.

‘En heeft hij mij gezien?’

‘Ja, tuurlijk,’ zei onze vader. ‘En hij was heel tevreden.’

Dat heeft hij zelf hier in dit huis gezegd. Ik ben ongelooflijk fier', en dat laatste zei hij zoals de koning het zou zeggen.

Mijn broers en onze moeder lachten breed, en ze zeiden dat de koning mij absoluut had willen laten slapen, want hij had gezien dat ik in de groei was.

'Wij zijn trots dat hij je peter is,' zeiden mijn broers, en ze staarden me een beetje glazig aan, alsof ze iets verzwegen, iets wat groen was en op jaloezie leek. Hun ogen gleden naar hun ooghoeken, in de richting van het voeteneind, waar onze moeder en onze vader stonden.

'Is er iets?' vroeg ik.

'Ja,' zeiden mijn broers.

'Dit,' zei onze vader. En hij haalde zijn hand vanachter zijn rug en reikte me een kistje aan dat met leer was bekleed en een gouden slotje had, en van de koning kwam, ze hoefden het zelfs niet te zeggen.

'Van hem,' zei ik, en ik zette het kistje op mijn schoot.

'Je bent nu oud genoeg voor zijn cadeau,' zei onze moeder. 'Nu mag het in je eigen kast en is het van jou, van Zijne Koninklijke Hoogheid speciaal voor jou.'

Er ging een zucht door mijn broers heen. Ze trokken hun hoofd tussen hun schouders, maar toen ik het kistje openmaakte en vanzelf begon te kreunen, strekten ze hun hals alweer en kreunden ze mee.

'Ongelooflijk,' zeiden ze, zoals de koning het zou zeggen.

Zijne Majesteit had me iets uit zijn eigen kast gegeven. In het kistje, op een kussentje van wit satijn, lagen een zilveren paplepel en een zilveren beker met een gouden binnenkant, en in de lepel en de beker stond de eerste letter van de naam van de koning gekrast, met een kroon erboven.

'Ooh!' zei ik.

'Zeg dat wel,' zeiden mijn broers. 'Dat daar is een stuk van het paleis. De koning heeft speciaal voor jou de eerste letter van je naam in dat zilver laten graveren, kijk eens wat een

mooie, krullende letter, en kijk eens, met een kroontje erboven, hij maakt bijna een prins van je.'

'Tut tut,' zei onze moeder. 'Jullie overdrijven.'

'Heeft de koning dat niet gezegd dan?' zeiden mijn broers, terwijl ze veel te opvallend naar onze vader en moeder knip-oogden.

'Nee, dat heeft hij niet gezegd dan,' zei onze vader.

'Ja, we liegen,' zeiden mijn broers.

'Jullie liegen ongelooflijk,' zei ik, maar ik moest wel lachen, want ik zei het per ongeluk zoals de koning het zou zeggen. Daarna informeerde ik naar wat hij had aangehad, en of hij nog iets over mij had gezegd, en of de koningin in de auto niet ongeduldig was gaan toeteren.

warm, de taarten lagen rechts. Achter het autootje aan kwam altijd een wimpel van geur. Je zou bijna in de lucht bijten.

Mijn ene broer werd zenuwachtig. Hij probeerde in de struik overeind te komen, kronkelde zich tussen de takken door.

‘Doe je best,’ zeiden mijn broers tegen hem. ‘Hou je klaar.’

‘Jullie ook,’ zei mijn broer. ‘Wees snel.’

De bestelwagen kwam de hoek om. De bakker remde af ter hoogte van het huis van de dierenarts, liet de motor draaien, riep iets naar de vrouw van de dierenarts, en sloeg met het portier.

‘Hou je klaar!’ zei mijn broer. ‘Daar komt hij.’

Vanaf de straat moest het gewemel in het struikgewas wel opvallen, dat kon niet anders. Mijn broers hurkten en spraken zichzelf moed in.

‘Straks eten we appeltaart, appeltaart,’ fluisterden ze, en ze troepten bij elkaar, klaar om er als een vuurpijl vandoor te schieten en een appeltaart mee te grissen.

Ik keek nog een keer naar het nest, en sloot mijn ogen.

Dit loopt slecht af, dit loopt slecht af, dacht ik. Ik hoorde de bestelwagen bij de dierenarts weggrijden. Het was alsof hij van de ene kant in mijn hoofd naar de andere kant reed, over mijn bonkende hart heen.

‘Nu!’ sisten mijn broers.

‘Ja,’ zei mijn broer, en hij sprong de straat op, en ongeveer op hetzelfde moment piepten de remmen van de bestelwagen. Het geluid was kort, maar hard en hoog.

We wisten meteen dat onze broer geen tijd zou krijgen om een vraag te beginnen, laat staan iets te roepen.

De bakker had het toch niet verstaan. Van de schok sloeg zijn lijf eerst naar voren en daarna naar achteren. De broden deden het hem na. Ze sloegen naar voren en daarna naar achteren, en de taarten ook, in één glijdende beweging de straat op.

Bekroond met de Woutertje Pieterse Prijs 2001

Eerste en tweede druk, 2000; derde en vierde druk, 2001;
vijfde, vermeerderde druk, 2002, zesde druk, 2005; zevende druk,
2007; achtste druk (e-book), 2009; negende druk, 2010

Copyright © 2000, 2002, 2010 Bart Moeyaert
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's Uitgeverij BV,
Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslag Anneke Germers
Foto auteur Koen Broos

ISBN 978 90 214 3785 9 / NUR 303
www.querido.nl
www.bartmoeyaert.com